

Els sons del confinament

Text > JOSEP PUJOL I COLL

Il·lustració > XAVIER ROQUETA

Paga la pena advertir que aquestes ratlles estan escrites en la fase 2 del desconfinament, mentre les perspectives dels músics continuen sent desastroses i els plans d'ajuda, si és que arriben, es veuen a venir com un pegat que poca cosa podrà solucionar atesa la magnitud de la tragèdia. Fins i tot els músics de cobla, que poden tocar en grans exteriors, les veuen magres amb la suspensió dels aplecs estivals. Lectors del futur (entre els quals m'incloc), tant de bo somriueu amb condescendència davant dels meus temors no confirmats. En fi, no cal parlar-ne gaire més. Només volia remarcar que ara ha rebut la música en viu, en la qual s'havien refugiat els músics davant la llarga crisi arribada amb les descàrregues, la pirateria i els tirans digitals. La que faltava pel dur.

Malgrat aquesta devastació que arrana el futur professional de tants músics, han estat uns dies amb música, molta música, saturats de música. Vam començar important el «Bella ciao», després ens va fer gràcia la soprano lleugera al balcó refilant el «Nessun dorma», fins que amb el «Resistiré» almenys jo ja en vaig tenir prou. En absència de trànsit, els urbanites hem possibilitat una finestra indiscreta sonora, a cops fascinant, a cops abusiva. A la meua illa de cases he escoltat discjòqueis improvisats generant retronys a les vuit del vespre, el veí que finalment s'ha decidit amb l'ukelele, escolars assajant els deures amb una flauta gens dolça. Així, la ciutat s'ha retrobat amb fresses del camp: de la mateixa manera que ens han visitat les salvatgines, hi ha regnat la piuladissa dels ocells, i fins i tot algú ha sentit grills. Les campanes no semblaven tan llunyanes. I també hi ha hagut estones per al silenci, que a ciutat sempre és un hoste sorpresa: han passat molts àngels.

Aquests paisatges sonors d'excepció quedaran recollits en iniciatives col·laboratives mundials, com ara #StayHomeSounds, del projecte Cities and Memory; o locals, com el Barcelona Confinement Soundscape, promogut pels etnomusicòlegs Ilaria Sartori i Gianni Ginesi. Són espigoladors de sons, i també ens demanen que nosaltres en recollim, n'enregistrem i en pugem a la xarxa per crear un mapa sonor del confinament. N'he escoltat l'únic exemple gironí, gravat a Sant Joan de Mollet. És una delícia d'un minut: ocells incansables, unes campanes al lluny, un gos que borda encara més lluny i, al final, la remor fonedissa d'un cotxe solitari. No cal res més, el so ho retrata tot. Com aquest, tindrem molts testimonis sonors per a la reflexió i la creació el dia de demà, quan es reconfiguri el triangle sempre desigual que formen la música, el soroll i el silenci.

Tururut festivals

També els festivals, tan característics de l'estiu a les comarques gironines, han de passar la seva travessia del desert. Hi ha hagut de tot, des de festivals absolutament en línia (com l'Us Estrimem Fest, de música familiar) fins a anul·lacions d'aquesta maleïda edició del 2020 (la Cantada d'Havaneres de Calella, el Festivalot, el Clownia, el de Música Antiga dels Pirineus, l'(a)phònica), passant per una reducció radical de públic, combinant-ho o no amb la reproducció en continu (Peralada, l'Edició Limitada de l'Ítaca) o reprogramacions de dates (el Festival de Torroella, que passa de celebrar-se a l'estiu a redistribuir-se al llarg del període 2020-2021). A hores d'ara es mantenen per a l'estiu, amb alguns canvis, els festivals de Cap Roig, el Porta Ferrada, el Sons del Món i l'Strenes. Lectors del futur, ja ho comentarem, si aquests valents van catxar o no.

